

En Stockholmshälsning

Vi som kom till Stockholm på 1930-40 talen var väl en sorts ”invandrare” när jag tänker efter. De flesta av oss hade bara gått i skolan sex år och var väl inte så bra på att tala ”svenska”. Men det var bara att ta i det problemet och försöka komma in i stockholmslivet som på den tiden var ett helt annat än i dag.

Jag kom som barnflicka till en inflyttad solleröfamilj. Vi bodde i ett gammalt hus på Åsögatan på Söder. Far i huset var portvakt förutom byggnadsarbetare (när det fanns jobb). Vi hade ett rum och kök, inget badrum, bara en toalett. Jag och två barn låg i rummet. Mor och far låg i en utdragssoffa i köket. Vi gick på Medborgarhuset (som då var nybyggt) och badade en gång i veckan.

Många gubbar från Dalarna var byggnadsarbetare och det gick en arbetarbuss från Söder varje morgon till Abrahamsberg som då byggdes upp. Jag tyckte det lät som att åka till himlen! Ibland var det ont om jobb och då gällde snöskottning. Vid Slussen fanns någon sorts central som skickade ut karlar åt olika håll för att skotta

rent trottoarerna. Det var välkommet tillskott till försörjningen när byggjobben låg nere och det var mycket snö.

Vi Soldkullor var mycket tillsammans när vi var lediga. Pengar hade vi ont om. Det vanliga "lördagsnöjet" var att gå på Götgatan fram och tillbaka. Vilken skillnad mot dagens ungdomar som åker in till city och går på bio eller på krogen. Jag minns ändå att det var en bra tid. Vi höll ihop och hade det trevligt. Så småningom (på 40-talet) fick vi det bättre och kunde gå till olika dansställen, bl.a. Bal Palais på Kungsgatan. Ibland gick vi till fots hem på kvällen när vi inte hade busspengar. På den tiden kunde man vara ute sent på kvällarna i Stockholm. Det fanns väl en och annan s.k. "fyllgubbe", men vi blev aldrig antastade. Droger tror jag inte förekom och ungdom och sprit hörde inte ihop. Vilken skillnad mot i dag!

En sak som jag i dag funderar över är; från 39-45 var det ju krig och elände. Jag minns inte att vi diskuterade det så mycket. Det var förstås kuponger på kött, kaffe

Ströms Sigrid, Dullbo Frida och Ströms Elsa.

och en del annat. Vi fick kuponger hemifrån och då blev det lite fest med t.ex. kalvstek.

1944 arbetade jag på Socialdemokratens prenumerationskontor. Namnet ändrades sedan till Morgontidningen. Vi hade kontorister från bl.a. Estland, Tyskland och Norge. Flickan som kom från Norge hade suttit i koncentrationsläger eftersom hon var judinna. Hon hade gift sig med en norrman och flydde sedan till Sverige. Hon hade ett inristat nummer på armen som minne från lägret.

Ja, då fanns ju inte TV och inga kvällstidningar som underhöll oss med allt elände som pågick ute i Europa. Per Albin Hansson var statsminister och hade nog stora problem att hålla Sverige utanför kriget. Hur det gick till har jag ingen aning om.

Nu har jag både barn och barnbarn som lever under helt andra förhållanden än vi hade under 40 – 50 talet. Nu ”mejlas” det hit och dit över alla gränser. Jag kan ingenting av detta. Snart behöver vi varken prata eller skriva brev. Det är bara att trycka på knappar och läsa på ”skärmen”.

Kanske att vi som växte upp under helt andra förhållanden mådde bättre än ungdomarna av i dag? Vad tror läsarna? Detta undrar en f.d. ”invandrare” till Stockholm.

Dullbo Frida